

ADVENDIAJA III PÜHAPÄEV A AASTAL

(Esimene lugemine Js35 ,1-6a.10)

Lugemine prohvet Jesaja raamatust:

Rõõmustagu kõrb ja kõnnumaa, stepp hõisaku ja puhkegu õitsele. Lillevaip katku teda - nii rikkalikult peab ta õitsema, hõiskama, juubeldama ja rõkkama rõõmust. Antagu temale Liibanoni au; Karmeli mäe ja Saaroni ilu. Ning nemad saavad näha Issanda kirkust ja Jumala ülevust. Tehke tugevaks lõtvunud käed, nõrkenud jalad pange kindlalt seisma! Ütelge neile, kel süda on hirmu täis: Olge julged, ärge kartke - vaata, siin on teie Jumal. Tema kättemaks jõuab, teie Jumala karistus. Tema ise tuleb ja päästab teid. Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti. Siis hüppab lonkaja otsekui hirv ja kidakeelse keel hõiskab. Sest need, keda Issand on vabaks teinud, pöörduvad koju tagasi. Nad tulevad Siionisse hõiskamisega, igavene rõõm särab nende palgeil. Rõõm ja heameel valdavad neid, kurbus ja halin ent taganevad.

See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps146 ,6-7. 8-9b. 9c-10)

R: Issand, tule ja päästa meid.

Issand mõistab õiglast kohut neile, kellele tehakse liiga.

Tema annab näljasele leiba

ja päästab lahti kinniseotud.

Issand avab pimedate silmad.

R:

Issand tõstab sirgeks need, kes on küüru vajunud.

Issand kaitseb pagulasi,

Tema aitab vaeslapsi ja lesknaisi.

R:

Issand armastab õigeid,

kuid õela ta juhib eksiteele.

Issand on kuningas igavesti,

Sinu Jumal, Siion, valitseb põlvest põlve.

R:

(Teine lugemine Jk 5,7-10)

Lugemine püha Jaakobuse kirjast:

Vennad, pidage vastu kuni Issanda tulemiseni, sest vaata - ka põllumees ootab oma maa hinnalist vilja ja on kannatlik ootama, millal tuleb sügisene või lõikuseaegne vihm. Olge siis teiegi kannatlikud, sest Issanda tulemine on lähedal.

Vennad, ärge kaevake üksteise peale, et teid hukka ei mõistetaks - vaata, kohtumõistja seisab juba ukse ees. Olgu prohvetid teile oma kannatlikkuse ja pika meelega eeskujuks, sest nemad on kõnelenud Issanda nimel.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Js 61,1)

Halleluuja. Issand on mind läkitanud

kuulutama vaestele õndsusesõnumit. Halleluuja.

(Evangeelium Mt11, 2-11)

Lugemine püha Matteuse evangeeliumist:

Kui Johannes sai vangitornis kuulda Jeesuse tegudest, saatis ta oma jüngrid temalt küsima: "Kas sina oled see, kes pidi tulema, või peame ootama kedagi teist?" Jeesus vastas neile ja ütles: "Minge ja teatage Johannesele, mida näete ja kuulete: pimedad näevad jälle ja halvatud käivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad, surnud äratatakse üles ja vaestele kuulutatakse Jumala riiki, ning õnnis on see, kes ei leia, et mina talle pahanduseks olen".

Kui Johannese jüngrid olid lahkunud, hakkas Jeesus rahvale Johannesest rääkima: "Mida te olete läinud kõrbesse vaatama? Pilliroogu, mida tuul kõigutab? Või mida te tahtsite näha? Inimest peeneis rõivais? Vaata, need, kes kannavad

peeneid rõivaid, on kuningate kodades! Või miks te olete välja läinud? Et prohvetit näha saada? Jah, minagi ütlen teile: hoopis enamat kui prohvetit! Tema on see, kellest on kirjutatud: "Vaata, ma läkitan oma sõnumitooja su palge eele, kes valmistab sulle tee sinu ees." Tõesti ma ütlen teile, naisest sündinute seast ei ole tõusnud suuremat, kui Ristija Johannes, kes aga vähim on taevariigis, see on suurem kui tema."
See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, olen kuulnud, et sageli, kui kedagi tutvustades mainitakse, et tutvustatav on pime, siis hakkavad teised temaga kohe kõvemini rääkima - sedavõrd märgatavalt kõvemini, et pime peab neile sõbraliku märkuse tegema: "Vabandage, ma olen pime, mitte kurt!" Ometi on see loomulik psüühiline reaktsioon. Kui on teada, et teise suhtlemisvõime on piiratud, siis püüab esimene instinktiivselt väljendada end olemasolevatel kanalitel eriti selgelt ja arusaadavalt.

Tegelikult teeme meie, inimesed, Jumala ees midagi samasugust. Meil on temaga suhtlemise kanaliks ainult tema ilmutus, ja seetõttu me püüame seda vahel lausa ülipüüdnult sõnasõnalt tõlgendada, nii et Jumal peaks meilegi ütleva: kullakesed, ma ei ole kurt ega pime ega lihtsameelne...

Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Kord küsiti ühelt psühhiaatrit, kas tema Jumalasse usub. "No ikka usun," vastas ta, "meie haiglas võib üsna mitut neist lausa isiklikult kohata ja üks on praegu ka minu patsient..."

Kui inimene elureaalsusega teatud kontakti kaotab, avalduvad selle sümptomid nii mõnigi kord ettekujutuses, et tema ise ongi jumal. Tuntuimaks näiteks on siin ilmselt kõikvõimalikud gurud ja sektijuhid. Kuid vahel viib ka kiire poliitiline või majanduslik karjäär inimese sinnamaani, et ta hakkab tõesti end imperaatoriks, füüreriks või "kogu rahva kalliks isaks" pidama - võtab endale tiitli, mis sobiks küll rohkem Jumalale, sellele Jumalale, kes on loonud taeva ja maa.

Tegelikult, ega me iseennastki saa selles päriselt usaldada. Kui kujutada ette, et me seisaksime äkki ühiskonna keskpunktis ja kõigi silmad vaataksid ootusärevalt meie poole - siis võiksid meiski avalduda meile endale seni täiesti tundmatud iseärasused. Võim on väga võimas narkootikum, ja väga harva - kui üldse kunagi - väljub inimene sellest kahjustumata.

Isegi kui võim päris hulluks ei aja, siis mingi piir reaalsuse ja soovmõtlemise vahel saab siiski ületatud. "Kas sina oled see, kes pidi tulema, või peame ootama kedagi teist?". Johanneses sõnad kõlavad siin etteheitena ja väljendavad kannatamatust tema enda poolt kõrgeks kiidetud messiale, kelle sandaalirihma ta pole väärt lahti päästma. Muidugi, ka see kannatamatus on mõistetav. Johannes on ju vangis ja aimab, et tal pole enam kaua maa peal elada jäänud. Nii otsib ta kinnitust sellele, et ta pole asjata elanud, et ta ei sure asjata.

Ning Jeesus vastab talle: "Pimedad näevad jälle ja halvatud käivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad, surnud äratatakse üles ja vaestele kuulutatakse Jumala riiki. Nüüd on kõigil lootust, kõigil, kes ei pea saanud Messiat pahanduseks". Kuid ta lisab juurde: "Naisest sündinute seast ei ole tõusnud suuremat, kui Ristija Johannes, kes aga vähim on taevariigis, see on suurem kui tema." Jeesuse vastuses on samuti nii tunnustus kui väike torge.

Armsad õed ja vennad, me ei saa seda päriselt vältida, et mingi ajurakk meile vahel sosistab, et just meie oleme maailma naba. Paljud tavapärased unistused viivad selleni, sest noor inimene unistab tihti popstaari või näitleja karjäärist, või tahab saada presidendiks, et kõik sõbrad ja sugulased plaksutaksid käsi ja hüüaksid vaimustunult: vaata, mida meie väike Juku kõik on saavutanud, nüüd istub temagi selle maailma vägevate seas! Aga see soovunelm on petlik. Mitte see, kes saab kuulsaks või jõuab ühiskonnas kõrgele kohale, pole tõeline kangelane, vaid see, kes oskab õigel hetkel öelda: stopp! Pea kinni, siin on piir, ma suudaksin küll sellest üle astuda, kuid ma tunnen, et ma ei saa siis enam oma tegude eest vastutada - minu vaimuannetest jääb siin väheseks. Ma ei suudaks kõrgemal kohal rohkem head teha, vaid mul oleks vaid valida: kas ma olen oma alluvate hüpiknukk, kelle osaks jääb vaid kõik kaotused oma süüks tunnustada, või olen diktaator, kelle kogu energia kulub võimuvõitlusele. Kui inimene selle piiri ära tunnetab, on ta teistega võrreldes Jumala ees kindlasti paremas olukorras.

Sest kindlasti on tore mõelda sellest, et pimedad näevad ja halvatud käivad, pidalitõbised saavad puhtaks ja kurdid kuulevad jälle, surnud tõusevad üles ja vaestele kuulutatakse rõõmusõnumit Jumala riigist. Kuid nii silmapimedus kui kõrvakuulmatus, haigused, surma lähedus kui ka vaesus on inimest Jumalale pigem lähendanud kui teda oma Loojast

eemale viinud. Jumala pale on avatud pimedate otsivale pilgule, ja ta kuuleb kurtummade appihüüdu, tema saadab haigused ja teeb neist ka terveks, tema suudab teha meie hinge nii rikkaks, et selle maailma rikkused ei ole sellega võrreldavad. Ainult tema võib anda meile igavese õndsuse oma riigis, kuhu kõik hea viimaks suubub. Aamen.